

ČARO
OLIVOVNÍKOV
Jo THOMAS

ČARO
OLIVOVNÍKOV
Jo THOMAS

Jo Thomas
THE OLIVE BRANCH

Copyright © 2015 Jo Thomas
Translation © 2024 by Nina Mikušová
Cover design © Barbara Baloghová
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9636-7

Pre Richarda.

*Ďakujem Ti za inšpiráciu a pomoc,
za to, že si mojím bratom a najlepším strýkom.*

Prológ

Držím ruku na počítačovej myši. Srdce sa mi rozbúcha a nie som si istá, či je to tým proseccom, čo sme vypili, alebo čistým šialenstvom, ktoré mi prúdi v žilách.

Vnímam prázdnu izbu okolo seba. Je bez duše, bez nábytku a bez pocitov.

Pozriem sa na svoju priateľku Morag, oči jej svietia vzrušením.

Tikajú hodiny a s každou sekundou mi srdce bije hlasnejšie.

„Desať, deväť...“ Spúšťa sa časovač. Mám sucho v ústach.

„Osem, sedem...“ Je mi zle, opäť si nie som istá, či je to tým proseccom alebo napätím. Toto je šialené.

„Šesť, päť...“ Rozhliadam sa po miestnosti, ktorú som kedysi nazývala domovom – teraz je to prázdna škrupinka, tak ako ja.

„Štyri, tri...“ Zvažujem svoje možnosti. Pokiaľ ide o mňa, je len jedna.

„Dva...“ A je absolútne nerozumná.

„Jeden.“ Pozriem na Morag, ktorá vyzerá, akoby šla už-už odpadnúť, a nevedno, či to robím zámerne, alebo mi nevdojak šklbne prstom. Kliknem myšou a potom sa

obe s chichotom zvalíme na preležané pohovky a omámené proseccom zaspíme.

Nasledujúce ráno, keď začnú účinkovať paracetamol a litre minerálky, na mňa doľahne vedomie toho, čo som vykonala, akoby ma niekto polial studenou vodou. Vrhnem sa k počítaču a skontrolujem si e-maily. Je to tu, čierne na bielom, vracia ma to k môjmu chvíľkovému šialenstvu a pripomína mi to, prečo by pred použitím internetu neskoro v noci mala byť povinná dychová skúška.

Blahoželáme! Stali ste sa úspešným dražiteľom! Srdce mi vyskočí až do hrdla a hlasno mi búši v ušiach. Čo mám teraz urobiť?

Moje panické myšlienky preruší zaklopanie na dvere, a keď tackavo vykročím k dverám, aby som ich otvorila, srdce mi začne biť ešte rýchlejšie.

„Zdravím, prišli sme po tie gauče,“ vraví zdvorilým tónom mladá žena na prahu, za ňou stojí jej pomocník. Pozriem na pohovku, na ktorej stále spí Morag.

„O chvíľku to bude. Som tu už takmer hotová,“ poviem, zatiaľ čo mladá dvojica zdvíha pohovku, na ktorej som ležala pred pár minútami.

Máš len jednu možnosť, ozve sa šialený, nástojčivý hlas v mojej hlave. Uvedomím si, že je môj.

1. kapitola

Keď na dvore zbadám kozu pochodujúcu sem a tam ako stráž pred Buckinghamským palácom, uvažujem, či som si na plecيا nenabrala príliš veľa.

„Hľadám trasu! Hľadám trasu!“ stále vykrikuje moja jediná spoločníčka počas celej cesty, jej hlas sa do mňa vrezáva ako zubárska vrtačka. S radosťou navigáciu odstavím, prv než vypnem motor svojho malého Fordu Ka. Stierače unavene zaškrípu a čelné sklo v priebehu sekúnd zalejú prúdy spenenej vody ako v nejakom nízkorozpočtovom filme. Ibaže toto nie je fikcia, je to až priveľmi skutočné, pripomínam si, zatiaľ čo dážď hlučne bubnuje na strechu auta.

Zhlboka sa nadýchnem. Takto leje, odkedy som opustila Bari, rozťahaný prístav situovaný na päte talianskej čižmy, kde som sa nakrátko zastavila, aby som si v Ikee nakúpila najnutnejšie potraviny a zhltna obed. Toto bola ďalšia vec okremkozy, ktorú som neočakávala: letný lejak na juhu Talianska.

Pozriem von oknom a pritiahnem si ľahkú miki-nu s kapucňou bližšie k telu. Na zápästí mi zaštrngajú strieborné náramky a šibnem pohľadom na svoje tričko s Rolling Stones, ktoré som si nad pásom odstrihla,

a farbou postriekané odstrihnuté džínsy. Určite som zle oblečená. Schmatnem oblúbenú štýlovú koženú bundu zo zadného sedadla, natiahnem si ju a strasiem sa. Mala by som mať nepremokavé oblečenie a gumáky.

Opäť sa zhlboka nadýchnem, zatahnem ručnú brzdu a otvorím dvere auta do hustého dažďa. Vystúpim, jednou rukou si zacláňam oči a znovu ma strasie, keď sa pozriem na obálku vo svojej ruke.

Dážď bičuje papier a rozmazáva atrament na ňom, pred prúdmi vody musím zatvoriť oči. Koza hľadá smerom ku mne a som si istá, že ju počujem odfrkovať.

Jednu ruku použijem ako clonu očí a pokúšam sa zaostriť zrak na dom pred sebou, potom sa obzriem na dlhú cestu plnú výmoľov, ktorou som prišla. Sotva rozoznávam veľké kamenné stĺpy a vchod s červenou železnou bránou. Vopchám si obálku späť do vrecka a vytiahnem z neho vytlačenú fotku domu. Po pár sekundách papier navlhne a pristane na mokrych kameňoch pri mojich nohách. Ak sa nepoponáhľam, moje plátenné šľapky skončia rovnako. Určite som na správnom mieste; v okolí nie je nič podobné.

Cestou sem som minula niekoľko malých domov, úzka asfaltka sa krútila sem a tam ako húsenicová dráha v lunaparku, občasné výmole fungovali ako pridané faktory strachu. Niektoré domy mali šikmú strechu, iné boli modernejšie s plochou strechou. Sem-tam zazriem aj skupinky polorozpadnutých *trullo*ov – malých kamenných domčekov s kužeľovitými strechami, pripomínajúcich trs poľných húb. Ja však nehľadám nijaké *trullo*. Dom stojaci predou mnou vyzerá trochu ako z filmu. Je starý, ošľahaný počasím, s vyblednutou ružovou omietkou a veľký – oveľa väčší, ako som si predstavovala. Nič podobné som cestou nevidela. Musí to byť ono.

Rukou sa chránim pred výdatným dažďom a trochu sa obávam, či nebude nasledovať ďalšia morová rana v podobe mračna kobyliek. Možno je to znamenie... Odháňam túto hlúpu myšlienku, spolu so spomienkou na mamine zúfale telefonické správy a Edove nesúhlasné e-mail.

Tričko sa mi lepí na kožu a dážď mi steká po krátkych vlasoch a po tvári, rinie sa mi okolo nosa ako malý vodopád. Už nemá význam hrabať sa v kufri auta a hľadať v batožine pršiplášť, a tak si prehodím cez plece koženú kabelku levandulevej farby a uvažujem, aké mám možnosti. Mohla by som opäť nasadnúť do auta a vyraziť odtiaľto najrýchlejšie, ako sa dá, a potom napísať Edovi e-mail, že mal od začiatku pravdu: som hlúpa, prchká a nezodpovedná.

No na druhej strane sa rozhodne nenudím a nemienim sa vzdať. Je len jedna cesta: ísť dopredu! Skloním hlavu, pritisnem si kabelku k telu a rozbehnem sa k vetchej verande stonajúcej pod váhou bujnej, zanedbanej bugenviley.

S bradou pritisnutou na hrud' zbadám veľkú jamu a obídem ju, šmýkam sa a poskakujem na rozbitých mačacích hlavách. Nečakane sa dostávam blízko k nasrdene pôsobiacej koze, ktorá teraz stojí pred prednými dverami. Mám pocit, akoby som prežívala svoju najhoršiu nočnú moru.

„Mée,“ zablačí koza, až nadskočím. Panebože, to malo decibely. Zízam na kozu a ona zas na mňa. Jej oči majú rozličnú farbu: jedno je desivo žlté a druhé modré. Prvý raz za uplynulé týždne neviem, čo mám robiť. Strážne kozy neboli na mojom zozname dôležitých vecí.

Uvažujem, či má „heš“ rovnaký význam v taliančine ako v angličtine. S čímisi takým som sa vo večernom ja-

zykovom kurze nestretla. Musím však niečo podniknúť, než tu zmrznem.

„Heš, heš!“ mávam rukami na kozu a zároveň cúvam. Nechcem, aby sa na mňa vyrútila s tými svojimi špicatými rohmi, ktoré vyzerajú poriadne ostré. V Tootingu nenarazíte na kozu pred svojimi dverami. Na starého opilca utáboreného na noc možno, no s ním by ste si zrejme poradili ľahšie.

„Heš, heš!“ skúšam to znova, tentoraz mávam energetickejšie. Kozu sa mykne, až sa mi žalúdok stiahne od strachu, no zvieru ďalej zachováva svoju pozíciu pred veľkými dverami z tmavého dreva. Tomuto sa nevyrovná ani trojdňová cesta autom krížom cez Francúzsko a Taliansko, s krátkymi zastávkami na odpočívadlách, kde som si na chvíľu zdriemla, pričom jedínú spoločnosť mi robila rozčuľujúca, nerozhodná satelitná navigácia.

Uplynulých šesť týždňov som strávila rokovaním s realitnými agentmi, záujemcami o obhliadku bytu a advokátmi, balením osobných vecí a delením majetku, ktorý sme nadobudli spolu s Edom. Všetko som rozdelila a do opatery odovzdala našu zbierku retro platní a prehrávač, ktorý som objavila na eBayi. Predala som nepotrebný nábytok, dohliadla na jeho odvoz a odsťahovala sa z nášho bytu. Všetko prebehlo veľmi hladko; nič ma nevykoľajilo. Ale teritoriálne kozy? To som netušila! Bezradne rozhodím ruky a obrátim sa k nej chrbtom.

Otvorím kabelku a hľadám v nej nejaký čarovný prútik, ktorý by mi pomohol z tejto situácie. Hneď mi to padne do oka: napoly zjedená tyčinka Kit Kat kúpená na akejsi benzínke mimo Ríma. Myslela som si, že zvýšená hladina cukru v krvi – spolu s Dolly Parton z CD prehrávača – mi azda pomôže zvládnuť veľký kruhový obchvat. Trochu to fungovalo. S pomocou božou som

ním prešla, nervy napäté na prasknutie, srdce až v krku, nabudená energetickými nápojmi, hojným gestikulovaním vodičov a trúbením klaksónov – môjho ani nie. Vytiahnem Kit Kat a zamávam ňou na kozu. Vytrvalo ma ignoruje, zo svojej chránenej pozície pozerá na druhú stranu. Rýchlo z tyčinky strhnem obal.

„No tak. Daj si čokoládku,“ lákam ju a cítim sa ako Chytač detí z muzikálu *Chitty Chitty Bang Bang*. Kúsok z tyčinky odlomím a hodím ho pred kozu. Keďže stále pozerá inam, podľa všetkého sa asi budem musieť vzdať a pohľadať si niečo iné na prespanie, kým nenájdem majiteľa. Vtom zviera zaňuchá pochúťku a vďačne po nej chňapne, vzápätí vykročí ku mne – nepochybné očakáva, že dostane viac.

„Vidíš, je to dobré.“ Odlomím ďalší kúsok tyčinky a hodím ho pred kozu, ktorá sa ku mne čoraz rýchlejšie približuje. Cúvam pred ňou, takisto čoraz rýchlejšie. Mám pocit, akoby som sa ocitla v scéne z komického videa v televíznom zábavnom programe. Som na míle ďaleko od domova, v najhustejšom lejaku, aký som kedy zažila, celý svoj svetský majetok naložený vo Forde Ka, a pokúšam sa polovičkou Kit Katu odlákať kozu od vchodových dverí. Začínam chápať, ako sa cítil Noe, a premýšľam, či budem mať vo svojej arche miesto aj pre kozy.

Všetko je to Edova vina! pomyslím si iracionálne. A mojej mamy. Kozu sa zaoberá Kit Katom a ja som už takmer na okraji šmykľavej dlažby. Ustúpim dozadu a päťou narazím do nízkeho kamenného múrika. Hneď ma to vráti do reality.

Vystúpim na múrik a môj telefón zrazu ožije. Vytiahnem ho z vrecka v nádeji na zopár povzbudzujúcich slov. Dve textové správy a niekoľko zmeškaných hovorov. Neobťažujem sa zisťovať, kto mi volal. Správy sú od Eda

a mojej mamy. Nič iné nepotrebujem. Keby Ed vedel, že práve v tejto chvíli sa pokúšam podplatiť teritoriálnu kozu, so stiahnutým obočím by vyhlásil: „Ja som ti to vravel.“ Je to jeho reakcia na všetko, čo robím – podľa neho som impulzívna; hovorí o mne, že som „horkokrvná“. Odjakživa o mne tvrdí, že do všetkého sa vrhám strmhlav. On, na druhej strane, nepohne ani prstom, kým sa neporadí s Googlom alebo Facebookom. Sme absolútne protikladné typy. Spočiatku to bolo zábavné. Teraz však vyhlasuje, že konám bezhlavo. Ja si zasa o ňom myslím, že nad všetkým dumá príliš dlho a nič nechce riskovať. Mohla to byť perfektná kombinácia. Ale nebola.

Keby tu bol so mnou aj on, situácia by bola celkom iná. Nevystúpil by z auta, kým by to tu nepreskúmala celá armáda zdravotníkov a bezpečnostných technikov, a kozy by sa zbavil zrejme za pomoci samého Beara Gryllsa.

Nie, nemienim stroškotať na prvej prekážke, aj keď táto koza prejavuje strážne inštinkty rotvajlera. Zdvihne hlavu k mojim rukám a ja sa nemôžem ani pohnúť. Môžem urobiť len jedno: váhavo natiahnem ruku a poškrabkám ju na čele. Zdá sa, že sa jej to páči. Som tu ako v pasci. Ak s tým prestanem, naberie ma na rohy, a možno ma to bude aj bolieť. Nič sa nedá robiť, buď teraz, alebo nikdy.

Hodím posledný kúsok Kit Katu najďalej, ako dokážem, mimo hrboľatých mačacích hláv. Koza sa zvrtnie a od vzrušenia, aby sa dostala k chutnej maškrte, takmer spadne, kopýtko sa jej šmýkajú na kameňoch. Vrhnem sa k predným dverám. Ruky sa mi trasú, keď vyťahujem veľký hrdzavý kľúč a strkám ho do zámky, zatiaľ čo jedným okom sledujem kozu. Obálka mi vypadne na mokrú zem. Zdvihnem ju a silno sa opriem do dverí.

ČARO OLIVOVNÍKOV

Ani sa nepohnú. Koza klusá späť ku mne. Odtiahnem sa a plecom z celej sily do nich vrazím; rozletia sa, práve keď zarachotí ohlušujúci hrom a oblohu rozštíepi strieborný blesk. V zúfalej snahe uniknúť pred prírodnými živlami vpadnem cez dvere spolu s kozou do izby pripomínajúcej jaskyňu.

„Méé,“ hlasno zablačí koza a voda z nej kvapká na dlážku. Zaplaví ma veľká vlna beznádeje. Do čoho som sa to, preboha, dostala?

2. kapitola

V šere farmárskeho domu hmatám hore-dolu popri ráme dverí, hľadám vypínač. Nájdem ho. S cvaknutím ho prepnem, ale lampy sa nerozsvietia. Roztvorím dvere dokorán, aby som dnu vpustila viac svetla, ale aj v nádeji, že koza vyjde von. Páchne tu vlhkosť a pleseň. Nie som si istá, či to pochádza z domu alebo z kozy. Oblúkom sa zvieratú vyhnem a podídem k prvému oknu, ktoré vidím. Otvorím ho, horko-ťažko odsuniem zástrčku na drevených okeniciach a roztvorím ich.

Opäť mohutne zahrmlí. Koza pri vchodových dverách sa nehýbe, možno dúfa, že som si ju nevšimla.

Obídem miestnosť dookola a pootváram všetky okenice, ktoré vidím. Niektoré idú ťažšie a v duchu si spravím poznámku, že len čo sa dostanem do obchodov, musím si kúpiť olejový sprej na pánty. Som si istá, že v meste som prešla okolo železiarstva.

Okná sú malé a v izbe je stále tma, ale keď sa dostanem ku skleneným dverám na druhom konci miestnosti a roztvorím na nich okenice, vidieť rozdiel. Rozhliadam sa okolo seba a napokon upriem pohľad dohora. Múry zo svetlohnedého kameňa sa na vysokom strope zbiehajú do kupoly v tvare hviezdy. Je to nádherné. V úža-

se sa otáčam okolo svojej osi, vnímam okolie všetkými zmyslami – a zrazu zakopnem o plastový stôl uprostred miestnosti, zaprataný škatuľami s haraburdím.

Zatiaľ čo strop svojou krásou vyráža dych, zvyšok miestnosti – najmä flakatá maľovka – súrne potrebuje starostlivosť šikovných rúk. V mysli sa mi vyrojí množstvo nápadov, ako dom čo najlepšie zrenovovať. Rovnako som reagovala, keď sme s Edom prvý raz uvideli náš byt. Hneď mi boli jasné všetky možnosti a nápady už prichádzali samy od seba: ako by sa z kuchyne mohla stať zároveň jedáleň, ako by sme z kozuba mohli urobiť dominantu miestnosti, vnieť do nej svetlo. Ed v tom byte videl investičný potenciál, ja zasa možnosti dizajnu. Tu je to rovnaké. V hlave mi neprestávajú víriť nápady.

Kamenný múr nad kozubom je začmudený a určite by potreboval premaľovať. Steny by som, samozrejme, nechala biele. Zatiaľ na nich visia holé žiarovky v objímkach, ale pomocou terakotových škridiel z nich budú originálne osvetľovacie telesá.

Všetko sa dá opraviť. Vedela som, že tento dom bude vyžadovať kopu roboty, no jej rozsah je obrovitánsky. Na začiatok budem musieť pohľadať miestnu skládku odpadu, to mi je jasné.

Je mi zima a oblapím sa rukami. Mohla by som skúsiť založiť oheň vo veľkej kachľovej peci na drevo. Ale najprv chcem ešte niečo preskúmať. Kým prší, nemá význam ísť si po batožinu do auta. Vykročím ku kamennému kľukatému priechodu, tri schody pod ním vedú do ďalšej miestnosti. Vyjdem po schodoch a obzerám sa po drevených okeniciach, ktoré by som mohla roztvoriť.

Fíha! Aj tu je kupolovitý strop, ale nižší ako v predošlej miestnosti. Pravdepodobne to kedysi bola *lamia*, používaná na ustajnenie zvierat. Do jednej zo stien je

v polkruhovom výklenku vsadená ošarpaná výlevka, skrinka s ovísajúcimi dvierkami a umastený sporák. Som si však istá, že budem vedieť tie dvierka opraviť a aj ich natrieť. Za výlevku by sa hodili nejaké obkladačky.

Raz som sa v Londýne zapísala do večerného kurzu, kde som sa naučila klásť dlaždice. Pokiaľ šlo o stolárske práce, v tých som bola samouk – v našom byte som zhotovila podlahové lišty a sedadlo pod oknom. Predpokladám, že takto to funguje, keď pracujete z domu: vždy som mala ako kulisu zapnuté televízne programy určené domácim majstrom a myslím si, že ma to, skrátka, chytilo. Dúfala som, že si urobím aj inštalatérsky kurz, no namiesto toho som sa v záchvate šialenstva, zlákaná pohárom lacného prosecca a kúskom pizze na otvárací večeri, zapísala na taliančinu. Našťastie sme s Edom nikdy nemuseli riešiť inštalatérske pohromy. Kúpili sme ten byt s vedomím, že bude stáť nejakú námahu, no ak by sa to podarilo, slušne by sme na tom zarobili. A Ed bol nadšený, že väčšinu z tých prác som zvládla sama. On sa vyznal v číslach, investíciách, účtovníctve, a keď sme ten byt kúpili, určite investoval dobre. Práca potrebná na jeho vylepšenie však bola malým zlomkom tej, ktorú si pýta tento dom.

V miestnosti sa povalujú ďalšie škatule, vytrča z nich všetko možné: káble a motúzy, fľaše, plastové rúrky a staré montérky. Rozhodne musím čo najskôr najst' zberný dvor! Ale všetko pekne po poriadku, najprv treba zistiť, ako sa to tu volá. Vytiahnem mobilný telefón, aby som si vyhľadala aplikáciu s prekladačom. Typické! Nie je tu internet. Vyzerá to tak, že zatiaľ je najlepším miestom na signál kamenný múrik pred domom.

Hrabem sa v kabelke, hľadám pero a zápisník v čiernom semišovom obale, ktorý som si kúpila v trajektovom

prístave. Ten zápisník patrí k môjmu novému životu. Zhlboka sa nadýchnem. Všetkým ukážem, že si tu nechystám váľať šunky a poddávať sa zúfalstvu, a už nikdy nebudem nocovať na maminom gauči. Doteraz ma z neho bolí chrbát.

O posteľ veľkú ako letisko sme s Edom prišli už pred pár týždňami. Nestihla ani vychladnúť. Keď sme sa rozišli, predaj bytu a celého zariadenia trval len šesť týždňov. V prázdnom byte som spala na jednej z našich veľkých mäkkých pohoviek, kým si po ňu neprišla nová majiteľka. Podľa mňa bol toto vrchol. Nemala som už ani vlastnú posteľ. Navyše som si nevedela predstaviť, že sa nasťahujem k mame a každé ráno sa budem musieť dívať na jej partnera Colina v tielku, ako sa škriabe a grgá pri sledovaní televízneho seriálu *Lorraine*, pusteného na najvyššiu hlasitosť. Mama sa s Colinom dala dokopy, keď som odišla na vysokú školu. Krátko po tom, čo som sa odsťahovala, sa k nám nasťahoval on. Mala som pocit, akoby sa moje miesto doma zaplnilo. Nebolo cesty späť, žiadne voľné miesto. Bola som odkázaná sama na seba.

Otvorím nový zápisník. Ten predošlý bol plný odpočtov elektriny, referenčných čísel na presmerovanie pošty a podrobných údajov o prenájmoch. Stránky v tomto novom notese sú tuhé a nádherne voňajú ako nová kniha. Hľadím na prvú stránku, je dôležitá pre zvyšok môjho života.

1. Za číslicou dám ráznu bodku. *Zberný dvor.*

Potom to preškrtnem a napíšem: 1. *Internet.* 2. *Zberný dvor.* 3. *Majiteľ kozy!*

Musím zistiť, komu tá koza patrí.

Idem roztriahnuť sivasté záclonky okolo výlevky a rozpadnú sa mi v rukách, zaprášené a fľakaté. Vzdychnem si. Aj tak ich bolo potrebné vymeniť.

4. *Kuchynské záclony.* A zoznam sa utešene rozrastá.

Vraciam sa dolu schodmi, dlaňami prechádzam po studených kameňoch stien. Na jednej strane kozuba sú ďalšie dvere a na druhej kamenné schodisko strácajúce sa v hrubom múre.

Tými dverami sa dostávam do obývačky. Je v nej prázdny kozub a ďalšie dve malé okná. Roztvorím oknice. Ďalšia kopa odpadu. Ale to je v poriadku. Odpadu sa dá zbaviť. Nie je to nič neriešiteľné. Znovu sa poobzerám okolo seba a už sa vidím, ako si tu hoviem v kresle pred kozubom. Ak by som dala spálne vymaľovať, mohla by som ich prenajímať hosťom na noc s raňajkami. Aj tu by som nechala všetko biele. Dotýkam sa vápnom obielenej steny. Je studená a začnú mi drkotať zuby. Ďalšie dvere vedú na dvor zarastený vysokou trávou.

Pozriem sa von oknom pred dom a len tak-tak rozoznám svoj Ford Ka zaparkovaný na vydláždenej ploche. Dážď musí poľaviť. Len čo preskúmam zvyšok domu, prinesiem si z auta oblečenie. Dovtedy by mal dážď prestať alebo sa aspoň trochu zmierniť, a dúfajme, že zmizne aj koza.

Zrazu si na niečo spomeniem a pridám si to na zoznam: 48. *Elektrická rozvodná skrinka.* Nechcem tu dnes v noci zostať trčať v tme. To by bolo už priveľa.

Keď zamierim do ďalšej izby, smerom k zadnej časti domu, zastanem vo dverách ako prikovaná. Nemôžem uveriť vlastným očiам. Sú tu malé, vysoko položené okná, a tak si posvietim mobilom. Aj táto izba má vysoký strop, hoci nie až taký ako tá prvá, a je celá biela. Na vzdialenom konci je v stene výklenok a v ňom kamenná socha Ježiša na kríži. Pred ním stojí stolík, zakrytý tmavočervenou látkou, a okolo neho osem stoličiek. Je to oltár! A kaplnka!

Čosi také som vonkoncom neočakávala. Žasnem, aká pohoda a pokoj tu vládnu. Je to skvelý priestor, ale zatiaľ nemám najmenšiu predstavu, na čo ho budem využívať. Otáčam sa dookola a premýšľam o rodinných stretnutiach, ktoré sa tu určite konali. Je to miesto ako stvorené na krstiny, sobáše a pohreby. Teraz sú všetky tie historické udalosti dávno preč, zabudnuté. Toto všetko mi prechádza hlavou, keď sa rozhliadam po miestnosti, a potom sa, tak ako dieťa, ktoré práve dostalo na Vianoce vytúžený darček, rozbehnem do ostatných izieb a pridávam si do zoznamu ďalšie a ďalšie položky.

Schody nadol do pivnice beriem po dva naraz. Aj tu je kupolovitý strop, v kúte si všimnem zopár zaprášených fliaš a niekoľko veľkých plechových sudov, ktoré vyzerajú celkom nové. Náhlím sa naspäť okolo kozy, ktorá teraz vykúka cez dvere von. Mám sto chutí vystrčiť ju z domu, ale je možné, že ak si ju nebudem všímať, napokon odíde sama. Tentoraz zamierim po kamenných schodoch nahor, rukou prechádzam po stene a zmocňuje sa ma čoraz väčšie vzrušenie zo všetkého, čo by som mohla podniknúť. Nemôžem uveriť, že som tu, ani tomu, že tento dom je celý môj. Zrazu zatúžim vidieť, čo je na poschodí.

Navrchu schodiska je tma. Opäť vytiahnem mobil a použijem ho ako baterku, aby som nezakopla o ďalšiu hromadu odpadu. Nakuknem do každej z troch izieb, a pritom uvažujem, ktorá z nich je najobývateľnejšia. Dlážku tvoria holé dosky a niečo treba spraviť aj so stenami. Rozhodnem sa, že spať budem v poslednej izbe. Je najmenšia, ale podľa všetkého by som sa do nej mohla hneď nastahovať. Mám so sebou nafukovací matrac; požičala mi ho Elinor, spolužiačka z večerného kurzu taliančiny. Zatiaľ to bude musieť stačiť. Ber to ako kempo-

vane, vravím si v duchu, je to zábava! A keď už nič iné, aspoň som v južnom Taliansku, nie v južnom Londýne. Spomeniem si na deň, keď z nášho bytu odniesli posteľ.

Vyjdem zo spálne a zamierim do zadnej časti domu, k francúzskemu oknu na podeste. Roztvoriť okenice je takmer nad moje sily, ale keď sa mi to podarí – panebože! Zalapám po dychu. Pred sebou mám nízke zábradlie z tepaného železa; chytím sa ho, aby som nespadla, a premýšľam, či je dosť bezpečné. A ten výhľad! Napriek hmle a vytrvalému dažďu vidím na kilometre ďaleko: olivovníky a zopár domov ukrytých medzi nimi. Ich prítomnosť prezrádza len dym stúpajúci z ich komínov.

Kúria si v kozuboch? zide mi na um. Na konci augusta? Potom mi napadne, že dym pravdepodobne vychádza z *fornos*, pecí pod holým nebom. Koniec koncov je nedeľa. Pamätám si to z čias, keď som sem prišla prvý raz a zamilovala sa do tohto regiónu a všetkého v ňom, vrátane mladého študenta umenia Francisa. Usmejem sa. Nebol láskou môjho života, mala som len sedemnásť. Bol rozkošný a zábavný, ale necítila som nijaké nutkanie vrátiť sa sem a vyhľadať ho. Zamilovala som sa predovšetkým do Talianska. Vždy som vravela, že sa sem vrátim.

Ed to nechápal. On mal rád dovolenku all-inclusive v Sharm El Sheikhu alebo januárovú lyžovačku. Keď sme Apúliu navštívili minulý rok, než sa z „my“ stalo „ja“, nepáčilo sa mu dokonca ani jedlo.

Už vtedy som sa sem chcela presťahovať. Myslela som si, že sa z toho stane naša spoločná záľuba, pomôže nám to dať sa opäť dokopy, ale Eda zaujímalo iba wi-fi, aby si mohol skontrolovať účty za domácnosť a svoj dôchodkový fond. Takéto niečo by nikdy neurobil. Keď sme sa v poslednom ročníku na vysokej škole stretli v univerzit-